

Λίγα λόγια για τη προχθεσινή μέρα, που θα μπορούσα να χαρακτηρίσω ως την πρώτη ανοιξιάτικη της χρονιάς, τουλάχιστον για το λεκανοπέδιο.

Πρώτη εικόνα, λίγο πριν τις εννέα στο πρώτο δρομολόγιο. Αναπαύσεως και Κλεισθένους. Στο φωτεινό σηματοδότη. Ο Πακιστανός δεξιά καθαρίζει παρμπρίζ και πουλά χαρτομάντιλα, με βλέμμα πιεστικά παρακλητικό. Αρκετά γνωστή εικόνα. Η κάπως άγνωστη, τουλάχιστον για εκείνη την περιοχή, βρίσκεται αριστερά. Ηλικιωμένη κυρία ψάχνει σε δημοτικό κάδο απορριμάτων.

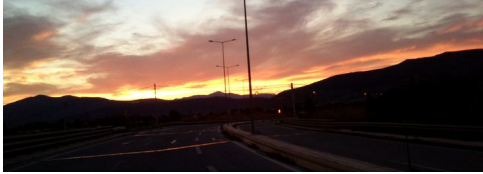

Λίγο αργότερα στην πρώτη ενημέρωση της μέρας, διάβαζα για το πόσο «κρίσιμες είναι οι διαπραγματεύσεις με την τρόικα», για το πόσο «βαδίζουμε πάνω σε τεντωμένο σκοινί», αλλά τελικά πως «βαίνουμε προς συμφωνία». Καμιά φορά το μόνο που χρειάζεται είναι η αλλαγή της ημερομηνίας στις ειδήσεις. Είναι τόσο ίδιο και τόσο καταθλιπτικά ισοπεδωτικό το περιεχόμενό τους και κυρίως τόσο άμοιρο των αναγκών και των απόψεων του πληθυσμού που τελικά καταντά απολύτως αδιάφορο.

Για αν μην φανώ αγνώμων, ας υπογραμμίσω ότι αντιλαμβάνομαι πλήρως την προπαγάνδα της συγκυβέρνησης ότι οποιαδήποτε άλλη άλλη πολιτική θα ήταν παρασάγγες χειρότερη. Διάβασα π.χ. για 160 κατασχέσεις την ώρα σε λογαριασμούς οφειλετών. Εννοείται ότι θα μπορούσαν να είναι δεκαπλάσιοι. Το κακό μοιάζει να μην έχει οροφή. Ή μήπως πάτο;

Από κοντά και οι ειδήσεις για το χαμένο Boeing των Μαλαισιανών γραμμών που ίσως να προσγειώθηκε κάπου και αργότερα θα χρησιμοποιηθεί για μια ακόμα nine eleven. Ασφαλώς και το δημοψήφισμα στην Κριμαία όπου εβδομήκοντα παρά ένα έτη μετά το διαμελισμό του πλανήτη σε ζώνες επιρροής από τους συμμάχους (;) νικητές του πολέμου, εκεί στην περιφημη διάσκεψη των «Μεγάλων» στη Γιάλτα, επανέρχεται σκοτεινό, το πνεύμα του ψυχρού πολέμου. Κάθε είδος φόβου εγκυμονεί σε κάθε σελίδα, τυπωμένη ή ηλεκτρονική.

Προχωρημένο απόγευμα, στο πέμπτο δρομολόγιο της μέρας. Στο κωπηλατοδρόμιο του Σχοινιά που κατασκευάστηκε εκεί που πρώτα υπήρχε ένα από τα ελάχιστα αεροδρόμια της Αττικής, ο ήλιος έχει δύσει πίσω από τους ημιορεινούς όγκους του Γραμματικού και του Βαρνάβα.

Πέρα από τους οικισμούς των δικαστικών υπαλλήλων, των δικαστών και εισαγγελέων, τις εκατοντάδες ανεξάρτητες κατασκευές και παρά την κόπωση που δέχεται τα τελευταία χρόνια, τα σκουπίδια και την κακομεταχείριση από όχι και τόσο ευσυνείδητους πολίτες, ο βιότοπος, το δάσος με τα πεύκα και τις κουκουναριές, εξακολουθεί να ηρεμεί να σαγηνεύει τον περαστικό, ειδικά μέρες και ώρες όπου δεν φορτώνεται με κόσμο.

Τελευταίες εικόνες, προτελευταίο δρομολόγιο, πριν από εκείνο της επιστροφής στην οικογενειακή εστία. Λίγο πριν, λίγο μετά το μεσονύκτιο. Μοναστηράκι, πλατεία Αθησσηνίας, οδός Ηφαιστού. Ανάγκες φωτογράφισης μας έφεραν εκεί και περάσαμε τέσσερις ώρες. Νεαροί Αμερικάνοι τουρίστες με κοντομάνικα, αλλοδαποί εργαζόμενοι με αυτοκίνητα με ελληνικές πινακίδες, φασιαρόζοι Ιταλοί και προφανώς ημεδαποί κάθε ηλικίας.

Η περιοχή είναι ένα ζωντανό αστικό κύτταρο, με ιστορία δεκαετιών. Διακρίνω, διακριτικό αυτοκόλλητο σε υδρορροή. Μια καρδούλα κόκκινη με τις λευκές λέξεις no hate: όχι μίσος.

Στο τέλος της Ερμού ένας άστεγος ηλικιωμένος με μεγάλη λευκή γενειάδα, στρώνει τα τσαμασίρια του για μια ακόμα νύκτα στους δρόμους.

Ο μύθος του άστεγου από άποψη και της χαρούμενης πόρνης δεν «κάθισε» ποτέ στη συνείδησή μου παρά τις ενδιαφέρουσες σινεφίλ, κυρίως για το δεύτερο θέμα, προτάσεις.

Καληνύχτα.

